

Datum van inontvangstneming : 21/05/2025

Zaak C-239/25

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

28 maart 2025

Verwijzende rechter:

Giudice di pace di Palermo (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

23 januari 2025

Verzoekende partij:

Fincontinuo SpA

Verwerende partij:

LF

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Beroep bij de giudice di pace di Palermo (vrederechter Palermo, Italië) tegen het besluit van de Collegio dell'Arbitro Bancario Finanziario di Palermo (college van arbitrage voor het bankwezen en de financiële sector Palermo; hierna: „ABF”) waarbij verzoekster, een kredietinstelling, is veroordeeld tot betaling aan verweerster, een consument die begunstigde is van een door die instelling verstrekte financiering, van een deel van de kosten die voortvloeien uit een consumentenkredietovereenkomst die deze vervroegd heeft afgelost. Financiering die wordt gewaarborgd door de overdracht van een vijfde van het loon. Bepaling van de kostenposten waarvoor de verplichting tot terugbetaling geldt, met name wat betreft het onderscheid tussen aanloopkosten in verband met de onderhandelingen over en de totstandkoming van de overeenkomst, en terugkerende kosten, dat wil zeggen kosten die in de loop van de tijd opeisbaar worden.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

Verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 267 VWEU over uitlegging van artikel 16 van richtlijn 2008/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten, met name wat betreft het recht van de consument op vermindering van de totale kosten van het krediet en op vergoeding van de kredietgever wanneer de kredietnemer het krediet vervroegd aflost.

Prejudiciële vragen

- 1) Staat de regeling van artikel 16, lid 1, van richtlijn 2008/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie in het arrest Lexitor (C-383/18) en rekening houdend met de beginselen die het Hof in de arresten Unicredit Austria (C-555/21) en Santander (C-76/22) heeft geformuleerd, – in de context van een nationale regeling waarin instrumenten voor transparantie en beoordeling zijn vastgesteld die financieringsinstellingen verplichten om de kosten op transparante wijze te kwantificeren en onder te verdelen naargelang de aard ervan, al dan niet afhankelijk van de duur van de overeenkomst, en de consument vooraf te informeren, onder meer door middel van het SECCI-formulier –, in de weg aan een uitlegging van deze nationale regeling volgens welke de aan de consument verschuldigde vergoeding van de „totale kosten van het krediet” enkel de kosten omvat die in de documentatie die aan de consument met het oog op de transparantie is verstrekt, zijn aangeduid als kosten die afhankelijk zijn van de duur van de financiering?
- 2) Staat de regeling van artikel 16, lid 1, van richtlijn 2008/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 in de weg aan een uitlegging van de nationale regeling volgens welke de financieringsinstelling in geval van terugbetaling aan de consument van de „totale kosten van het krediet” niet verplicht is om de kosten van de werkzaamheden die door derden tijdens de precontractuele fase zijn verricht evenredig te verminderen, zowel in het geval waarin die bedragen rechtstreeks door consumenten aan hen worden betaald als wanneer dat indirect, door tussenkomst van de financieringsinstelling, gebeurt?
- 3) Verzetten het algemene Unierechtelijke beginsel van het verbod op ongerechtvaardigde verrijking en de regeling van artikel 16, lid 1, van richtlijn 2008/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 zich tegen een uitlegging van de nationale regeling volgens welke de aan de consument verschuldigde terugbetaling van de „totale kosten van het krediet” ook kosten omvat die niet afhankelijk zijn van de duur van de overeenkomst en verschuldigd zijn voor prestaties die al volledig zijn verricht op het tijdstip van de vervroegde aflossing van het krediet, ook wanneer er transparante en gedetailleerde informatie is verstrekt?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht en rechtspraak van de Unie

Richtlijn 2008/48/EU van het Europees Parlement en de Raad van 23 november 2008 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten en tot intrekking van richtlijn 87/102/EEG van de Raad (hierna: „richtlijn 2008/48”), met name artikel 5, lid 1, artikel 10, lid 2, onder i), artikel 16, leden 1 en 2, en bijlage II betreffende Europese standaardinformatie inzake consumentenkrediet, dat wil zeggen de informatie die de kredietgever vóór het sluiten van de consumentenkredietovereenkomst aan de consument moet verstrekken (Standard European Consumer Credit Information; hierna: „SECCI-formulier”).

Richtlijn 2014/17/EU van het Europees Parlement en de Raad van 4 februari 2014 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten met betrekking tot voor bewoning bestemde onroerende goederen en tot wijziging van de richtlijnen 2008/48/EG en 2013/36/EU en verordening (EU) nr. 1093/2010 (hierna: „richtlijn 2014/17”), met name artikel 14, leden 1 en 2, artikel 25, lid 1, en bijlage II betreffende het Europees gestandaardiseerd informatieblad, dat de gedetailleerde informatie bevat die de kredietgever vóór de ondertekening van de overeenkomst aan de kredietnemer moet verstrekken (hierna: „ESIS”), deel A.

Arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”)

van 11 september 2019, Lexitor, C-383/18, ECLI:EU:C:2019:702 (hierna: „arrest Lexitor”);

9 februari 2023, UniCredit Bank Austria, C-555/21, ECLI:EU:C:2023:78 (hierna: „arrest UCBA”);

17 oktober 2024, Santander Bank Polska, C-76/22, ECLI:EU:C:2024:890 (hierna: „arrest Santander”).

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Artikel 6-bis van d.P.R. (presidentieel besluit) nr. 180 van 5 januari 1950, zoals gewijzigd bij d.lgs. (wetsbesluit) nr. 169 van 10 september 2012.

Dit artikel bepaalt in lid 3 dat de Banca d'Italia (Italiaanse centrale bank) bepalingen vaststelt ter bevordering van de transparantie en de billijkheid van de werkwijze en de doeltreffendheid van het proces van het toekennen van financieringen waarvan de aflossing kan worden gewaarborgd door de overdracht van delen van het loon, het salaris of het pensioen.

De bepalingen van de Banca d'Italia moeten met name criteria opleggen die verband houden met de afstemming van de verhandelde producten op de financiële behoeften van de klanten en de transparantie van de provisiestructuur, zodat de klant een onderscheid kan maken tussen de kostencomponenten die aan de bemiddelaar verschuldigd zijn en die welke aan derden verschuldigd zijn,

alsmede met de kosten die aan deze moeten worden vergoed in geval van vroegtijdige aflossing van de overeenkomst, de vergelijkbaarheid van financieringsaanbiedingen die op de markt worden gebracht, en de invoering van procedures om de kosten voor de consument te beperken.

Artikel 125 – sexies van Decreto legislativo (wetsbesluit) nr. 385 van 1 september 1993 (gecoördineerde tekst van de wetten op het bank- en kredietwezen; hierna: „TUB”).

Dit artikel is in 2010 in de TUB ingevoegd bij d.lgs. (wetsbesluit) nr. 141/2010 waarbij richtlijn 2008/48/EG inzake kredietovereenkomsten voor consumenten is omgezet, en daarin zijn bepalingen voor vervroegde aflossing van het krediet door de consument vastgesteld.

De oorspronkelijke versie ervan luidde als volgt:

„1. De consument kan te allen tijde het bedrag dat hij aan de kredietgever is verschuldigd geheel of gedeeltelijk vervroegd aflossen. In dat geval heeft de consument recht op een vermindering van de totale kosten van het krediet die gelijk is aan het bedrag van de rente en de kosten voor de resterende looptijd van de overeenkomst.

2. In geval van vervroegde aflossing heeft de kredietgever recht op een billijke en objectief gegronde vergoeding voor kosten die rechtstreeks verband houden met de vervroegde aflossing van het krediet. De vergoeding mag niet hoger zijn dan 1 procent van het vervroegd afgeloste bedrag indien de resterende looptijd van de overeenkomst meer dan één jaar bedraagt, of 0,5 procent van hetzelfde bedrag indien de resterende looptijd van de overeenkomst gelijk is aan of korter is dan één jaar. De vergoeding mag in geen geval hoger zijn dan het bedrag van de rente die de consument gedurende de resterende looptijd van de overeenkomst zou hebben betaald, (...).”

In 2021 is genoemd artikel 125 sexies TUB gewijzigd bij d.l. (voorlopig wetsbesluit) nr. 73/2021, omgezet bij wet nr. 106 van 23 juli 2021. Meer bepaald is bij artikel 11-octies, lid 1, onder c, van dit voorlopig wetsbesluit de eerste alinea ervan gewijzigd, waaraan twee nieuwe alinea’s zijn toegevoegd, en wel als volgt:

„1. De consument kan te allen tijde het bedrag dat hij aan de kredietgever is verschuldigd geheel of gedeeltelijk vervroegd aflossen en heeft in dat geval recht op een vermindering van de rente en alle kosten die zijn begrepen in de totale kosten van het krediet, exclusief belastingen, die evenredig is aan de resterende looptijd van de overeenkomst.

2. In kredietovereenkomsten worden de criteria voor evenredige vermindering van rente en andere kosten duidelijk vermeld, waarbij op analytische wijze wordt aangegeven of het criterium van de lineaire evenredigheid dan wel het criterium van de geamortiseerde kostprijs van toepassing is. Tenzij anders vermeld, is het criterium van de geamortiseerde kostprijs van toepassing.

3. Tenzij tussen de kredietgever en de kredietbemiddelaar anders is overeengekomen, heeft de kredietgever het recht om verhaal te halen op de kredietbemiddelaar voor het gedeelte van het bedrag dat aan de consument wordt terugbetaald dat betrekking heeft op de vergoeding voor de kredietbemiddeling.”

In de vierde alinea is de tekst van de oude lid betreffende het recht van de kredietgever op een billijke en objectief gegronde vergoeding voor kosten die rechtstreeks verband houden met de vervroegde aflossing van het krediet zonder wijzigingen overgenomen. Een aanvullend vijfde lid bevat een opsomming van bijzondere gevallen waarin een dergelijke vergoeding niet verschuldigd is.

Voorts heeft d.l. (voorlopig wetsbesluit) 73/2021 de temporele werkingssfeer van artikel 125 bis TUB, zoals gewijzigd, afgebakend door in artikel 11-octies, lid 2, te bepalen dat dit artikel van toepassing is „op overeenkomsten die zijn gesloten na de datum van inwerkingtreding van de wet tot omzetting van dit besluit”. De tweede volzin van deze alinea, zoals gewijzigd naar aanleiding van de tussenkomst van de Italiaanse Corte costituzionale (grondwettelijk hof) in 2022, bepaalde voorts dat „op de vervroegde aflossing van overeenkomsten die vóór de datum van inwerkingtreding van de wet tot omzetting van dit besluit zijn gesloten de bepalingen van artikel 125 [TUB] van toepassing blijven”.

In 2023 zijn de eerdere bepalingen betreffende de temporele werkingssfeer van artikel 125 bis TUB nader gewijzigd bij d.l. (voorlopig wetsbesluit) nr. 69/23, omgezet in wet nr. 103/2023, en vervolgens bij d.l. (voorlopig wetsbesluit) nr. 104/2023, omgezet in wet nr. 136/2023.

Meer bepaald is de tweede zin van artikel 11-octies, tweede lid, vervangen door de volgende tekst:

„Met inachtneming van het Unierecht zoals uitgelegd in de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie, blijven in geval van vervroegde aflossing van overeenkomsten die zijn gesloten vóór de datum van inwerkingtreding van de omzettingwet van dit besluit de bepalingen van artikel 125-sexies [TUB] die van kracht waren op de datum van ondertekening van de overeenkomsten van toepassing, behoudens de bepalingen van het burgerlijk wetboek betreffende de objectieve onverschuldigde betaling en de ongerechtvaardigde verrijking; in elk geval worden de belastingen niet verminderd.”

Aanvullende regelgeving van de Banca d'Italia

De Banca d'Italia heeft met het oog op de concrete omzetting van richtlijn 2008/48 verschillende gedetailleerde bepalingen vastgesteld met betrekking tot de inhoud van de precontractuele informatie en de vermindering van de totale kredietkosten in geval van vervroegde kwijting door de debiteur van zijn verplichtingen.

In de circulaires nr. 192691 van 10 november 2009 en nr. 139180 van 7 april 2011 wordt met name het volgende gepreciseerd:

- de verplichting voor bemiddelaars om in het geval dat alle kosten in verband met de overeenkomst vooraf door de consument zijn betaald het overeenkomstige niet-opeisbare deel terug te betalen;

- de verplichting om in de informatiebladen en de financieringsovereenkomsten een duidelijke indicatie te geven van de verschillende kostencomponenten voor de klanten, met een juiste omschrijving van de verdeling tussen aanloopkosten die verband houden met de fase van onderhandeling over en sluiting van de overeenkomst en terugkerende kosten die in de loop van de tijd opeisbaar worden; deze verplichting geldt ook voor de vergoedingen die verschuldigd zijn aan de verschillende instellingen die deel uitmaken van het distributienet (agenten, bemiddelaars).

Bij besluit van 9 februari 2011, met als opschrift „Transparantie van bancaire en financiële transacties en diensten – Correctheid van de betrekkingen tussen bemiddelaars en klanten – Omzetting van de richtlijn consumentenkrediet”, heeft de Banca d’Italia bovendien de verplichting vastgesteld om in de kredietovereenkomsten het volgende te vermelden: „het recht van de consument op vervroegde aflossing als bedoeld in artikel 125-sexies, lid 1, [TUB] en de procedure voor het in de praktijk brengen daarvan, alsmede, onder de daarin bepaalde voorwaarden, het recht van de kredietgever om op grond van artikel 125, lid 2, [TUB] een vergoeding voor vervroegde aflossing te verkrijgen en de wijze van berekening daarvan”.

Gepreciseerd wordt dat „in kredietovereenkomsten met overdracht van een vijfde van het loon of het pensioen en daarmee gelijkgestelde gevallen, de wijze van berekening van de vermindering van de totale kosten van het krediet waarop de consument recht heeft in geval van vervroegde aflossing de vermelding omvat van de kosten die in de loop van de relatie opeisbaar worden en waarvan daarom het gedeelte dat niet-opeisbaar is geworden door de kredietgever of door derden aan de consument moet worden terugbetaald, indien deze die kosten vervroegd aan de kredietgever heeft betaald”. Deze kosten moeten „duidelijk, gedetailleerd en ondubbelzinnig” worden gekwantificeerd.

Soortgelijke transparantieverplichtingen zijn vastgesteld voor bemiddelaars.

De formulieren voor de „Europese standaardinformatie inzake consumentenkrediet” (SECCI) voor de gegevens van de kredietovereenkomsten zijn bij het besluit gevoegd.

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure

- 1 In 2018 heeft de consument met de kredietgever een leningsovereenkomst gesloten waarin zij zich ertoe verbond aan de kredietgever door overdracht van delen van haar pensioen een bedrag van 31 200 EUR in 120 maandelijkse termijnen van 260 EUR af te lossen. In deze overeenkomst zijn bepaalde kostenposten vastgesteld, onderverdeeld in aanloopkosten en terugkerende kosten.

- 2 De consument heeft het krediet voortijdig afgelost en als terugbetaling van niet-opeisbaar geworden lasten en rente een bedrag ontvangen dat zij niet redelijk achtte. Daarop heeft zij bij de ABF een buitengerechtelijke vordering ingesteld waarbij zij heeft verzocht om de kredietgever te veroordelen tot terugbetaling van nadere kosten die aan het krediet zijn verbonden. De ABF heeft de vordering van de consument gedeeltelijk toegewezen en de kredietgever veroordeeld tot betaling van een extra bedrag aan de consument, zij het lager dan het gevorderde bedrag, uit hoofde van provisie voor het inwerkingstellen van en het bemiddelen in de financiering.
- 3 De kredietgever is tegen het besluit van de ABF in beroep gegaan bij de verwijzende rechter waarbij deze heeft verzocht om vast te stellen dat hij geen verplichtingen heeft jegens de consument en aan het Hof te vragen een prejudiciële beslissing te nemen over uitlegging van artikel 16 van richtlijn 2008/48 in het licht van zijn arresten in de zaken Lexitor en UCBA.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 4 Wat betreft de kosten die moeten worden terugbetaald wanneer een financiering vervroegd wordt afgelost, merkt verzoekster op dat er een tegenstrijdigheid bestaat tussen het arrest van het Hof van 2019 in de zaak Lexitor en het daaropvolgende arrest van 2023 in de zaak UCBA. Volgens het eerste aangehaalde arrest dat betrekking heeft op uitlegging van richtlijn 2008/48 omvat het recht van de consument op vermindering van de totale kosten in geval van vervroegde aflossing van een financiering alle door de consument te dragen kosten. In het tweede aangehaalde arrest dat betrekking heeft op uitlegging van richtlijn 2014/17 heeft het Hof echter verklaard dat een recht op vermindering van de totale kosten van het krediet waarin slechts de rente en de kosten die afhankelijk zijn van de duur van het krediet zijn begrepen, in overeenstemming is met het Unierecht. Gelet op de vrijwel identieke bewoordingen van artikel 16 van richtlijn 2008/48 en artikel 25 van richtlijn 2014/17, die dezelfde doelstellingen nastreven, namelijk harmonisatie en consumentenbescherming, en gelet op het feit dat de erkenning van het recht op vermindering van de totale kosten van het krediet die in beide richtlijnen is vastgesteld hetzelfde doel dient, namelijk aanpassing van de overeenkomst aan de omstandigheden van de vervroegde aflossing, is verzoekster van mening dat het besluit van een nationale instantie die de consument ook recht geeft op terugbetaling van de kosten in verband met de fase van sluiting van de kredietovereenkomst, onjuist en onwettig is. Daarom verzoekt deze om een nieuwe prejudiciële beslissing van het Hof over uitlegging van artikel 16 van richtlijn 2008/48.
- 5 Verweerster stelt dat zij recht heeft op terugbetaling van nadere kosten bovenop die welke betrekking hebben op de niet-opeisbare lasten en rente, dat wil zeggen kosten die afhankelijk zijn van de duur van het krediet.

Korte uiteenzetting van de motivering van de prejudiciële verwijzing

- 6 Wat betreft de eerste prejudiciële vraag wijst de verwijzende rechter, net als verzoekster en op grond van dezelfde overwegingen, op de tegenstrijdigheid tussen het arrest Lexi[t]or over het consumentenkrediet, en het latere arrest UCBA over hypothecair krediet.
- 7 De verwijzende rechter wijst erop dat volgens laatstgenoemd arrest het feit dat de aanloopkosten niet worden terugbetaald in geval van voortijdige aflossing wordt gerechtvaardigd door de uitgebreide precontractuele informatieverplichtingen die in richtlijn 2014/17 zijn vastgesteld, met name wat betreft het gebruik van het ESIS. Deze rechter wijst er bovendien op dat het Hof heeft vastgesteld dat de bewijslast op de kredietgever rust in geval van betwisting van de vraag of kosten behoren tot de categorie van de terugkerende kosten of de aanloopkosten.
- 8 De verwijzende rechter wijst erop dat de Italiaanse rechterlijke instanties naar aanleiding van dat arrest hoofdzakelijk hebben geoordeeld dat de beginselen die in het arrest UCBA zijn geformuleerd ook van toepassing zijn op contractuele betrekkingen die onder richtlijn 2008/48 vallen. Bijgevolg heeft de consument zelfs in geval van vervroegde beëindiging van consumentenkredietovereenkomsten slechts recht op vermindering van de terugkerende kosten en niet ook van de aanloopkosten voor zover deze betrekking hebben op prestaties die vóór de verlening van het krediet zijn verricht en die op het tijdstip van de vervroegde aflossing volledig zijn uitgeput en om die reden volledig moeten worden vergoed.
- 9 Deze benadering berust met name op twee overwegingen. Om te beginnen verwijst artikel 4, lid 13, van richtlijn 2014/17 voor het begrip „totale kosten van het krediet” naar richtlijn 2008/48. Bovendien heeft het Hof zelf verklaard dat „artikel 25, lid 1, van richtlijn 2014/17 in nagenoeg identieke bewoordingen is gesteld als artikel 16, lid 1, van richtlijn 2008/48”, waardoor elke mogelijkheid wordt uitgesloten om een beroep te doen op een verschil in behandeling naargelang de ene of de andere van deze twee richtlijnen van toepassing is. In dit verband wordt benadrukt dat het vereiste van conforme uitlegging van Unierecht inhoudt dat aan soortgelijke bepalingen een soortgelijke betekenis wordt gegeven. Vanuit teleologisch oogpunt moet worden opgemerkt dat artikel 16 van richtlijn 2008/48 en artikel 25 van richtlijn 2014/17 hetzelfde doel van harmonisatie van de consumentenbescherming nastreven.
- 10 De verwijzende rechter verwijst ook naar het recente arrest van het Hof van 17 oktober 2024, Santander, dat eveneens betrekking heeft op richtlijn 2014/17, waarin het heeft geoordeeld dat artikel 25, lid 1, van richtlijn 2014/17 aldus moet worden uitgelegd dat „de nationale rechter, wanneer de kredietgever geen informatie heeft verstrekt aan de hand waarvan hij kan nagaan of een commissieloon dat bij het sluiten van een hypothecaire kredietovereenkomst in rekening is gebracht behoort tot de categorie van kosten die niet afhankelijk zijn van de duur van deze overeenkomst, moet oordelen dat een dergelijk

commissieloon onder het in deze bepaling bedoelde recht op vermindering van de totale kredietkosten valt”. Dit laatste arrest lijkt een verdere verduidelijking te bieden ten opzichte van het arrest Unicredit Austria e.a. door in wezen te eisen dat in rechte concreet wordt aangetoond dat de consument over de aard van de kosten en alle kenmerken van het krediet passende contractuele informatie is verstrekt.

- 11 Gelet op deze ontwikkeling in de rechtspraak van het Hof is de verwijzende rechter van oordeel dat het gerechtvaardigd is om het Hof om opheldering te verzoeken over het beginsel dat alle kosten van het krediet (met inbegrip van de aanloopkosten) moeten worden terugbetaald, en meer in het bijzonder over de vraag of rekening moet worden gehouden met alle waarborgen die de nationale wetgeving en eventuele bijzondere wetten ter bescherming van de consument bieden.
- 12 Deze rechter wenst met name te vernemen of de regeling van artikel 16, lid 1, van richtlijn 2008/48 aldus kan worden uitgelegd dat de nationale rechter in geval van vervroegde aflossing van de financiering kosten die geen verband houden met de duur van die financiering van de terugbetalingsverplichting kan uitsluiten, wanneer hij vaststelt dat de kredietgever de consument op het tijdstip van het sluiten van de overeenkomst voldoende informatie heeft verstrekt om deze kosten als aanloopkosten of terugkerende kosten te kunnen kwalificeren.
- 13 Wat betreft de tweede prejudiciële vraag is de verwijzende rechter bovendien van oordeel dat op consumentenkredietovereenkomsten het beginsel van toepassing is dat tot de kosten die kunnen worden terugbetaald niet de kosten behoren die voortvloeien uit activiteiten van derden, ongeacht of deze via de kredietgever dan wel rechtstreeks aan derden zijn betaald. Deze rechter stelt dat de overwegingen van de advocaat-generaal in punt 75 van zijn conclusie in de zaak UCBA ook van toepassing moeten zijn op het consumentenkrediet. Deze overwegingen luiden als volgt: „Sommige van deze kosten vormen de vergoeding van unieke diensten ter voorbereiding van de toekomstige contractuele betrekking (bemiddeling). Andere dragen bij tot de instandhouding van overheidsuitgaven (belastingen) of vergoeden activiteiten of diensten van het openbaar bestuur, niet alleen in het belang van de partijen, maar ook van de samenleving als geheel en van het rechtsverkeer (inschrijving van de hypotheek). Dat deze kosten moeten worden berekend om de consument te informeren over de totale ‚prijs’ van het krediet in de zin van artikel 4, punt 13, van richtlijn 2014/17, ongeacht of hij deze rechtstreeks aan de eindontvanger betaalt of via de kredietgever, betekent – ik herhaal – niet dat zij deel uitmaken van de kosten die in geval van vervroegde aflossing zullen worden verminderd.”
- 14 De verwijzende rechter benadrukt voorts dat wat betreft de eventuele schade die voortvloeit uit de terugbetaling van kosten in verband met activiteiten van derden aan deze derden geen enkele vorm van vergoeding wordt toegekend, aangezien de bepalingen van artikel 16, leden 2 en 4, van richtlijn 2008/48 enkel gelden voor de kredietgever.

- 15 Wat betreft de derde prejudiciële vraag twijfelt de verwijzende rechter aan de verenigbaarheid van een nationale regeling of een uitlegging daarvan waarin de terugbetaling is vastgesteld van alle kosten, met inbegrip van de aanloopkosten, met het algemene Unierechtelijke beginsel van [het verbod op] ongerechtvaardigde verrijking als uitdrukking van het billijkheidsbeginsel, met name wanneer in de nationale regeling de verplichting is vastgesteld om de consument duidelijke en gedetailleerde informatie te verstrekken.
- 16 Het sluiten van een financieringsovereenkomst houdt altijd, althans tijdelijk, een voordeel in voor de consument en onmiddellijke kosten voor de financieringsinstelling waarvan de volledige terugbetaling zou leiden tot een ongerechtvaardigde verschuiving van vermogen.
- 17 Het doel van de vergoeding voor de kredietgever in de zin van artikel 16, leden 2 en 4, van richtlijn 2008/48 in geval van vervroegde aflossing van het krediet is, zoals blijkt uit de voorbereidende werkzaamheden van deze richtlijn, om de gedeelde winst van de kredietgever als gevolg van de vervroegde aflossing van het krediet te compenseren in verband met de eventuele verslechtering van de marktrente op het tijdstip van de vervroegde aflossing ten opzichte van de rentevoet die in de leningsovereenkomst is overeengekomen. De kosten die door de vergoeding worden gedekt zijn volgens de bedoeling van de wetgever immers de kosten die verband houden met het verschil tussen de rentevoeten op het tijdstip van de vervroegde aflossing van de overeenkomst, en niet zowel de terugkerende als de niet-terugkerende kosten die al door de kredietgever zijn gedragen op het tijdstip van het verstrekken van de financiering. Daarom zijn ook de kosten die verband houden met activiteiten die door derden zijn verricht daarvan uitgesloten.
- 18 Bijgevolg is de verwijzende rechter van oordeel dat een uitlegging van de nationale regeling op grond waarvan de consument in geval van voortijdige aflossing van een financiering niet alleen terugbetaling van de terugkerende kosten maar ook van de aanloopkosten kan verkrijgen, kennelijk in strijd is met het algemene Unierechtelijke beginsel van [het verbod op] ongerechtvaardigde verrijking, en verzoekt deze het Hof ook om verduidelijking op dit punt.